

Til nr. 35.

Ændringen er en følge af, at bestemmelsen i § 30 foreslås overført til retsplejeloven, jfr. ændringsforslag nr. 3.

Til nr. 36.

Efter dette ændringsforslag overføres reglen i § 29 om foreldelse af privat påtale til § 96, hvor den placeres i forbindelse med de øvrige regler (§§ 92-95) om påtaleforeldelse.

Til nr. 37.

Herved foreslås reglen om foreldelse af idømt straf overført fra § 96 (jfr. ændringsforslag nr. 36) til en ny § 97 (Den bestemmelse, der oprindeligt indeholdtes i § 97, blev ophævet i 1939).

Til nr. 38.

I 1955 rejste Europarådets generalsekretær over for rådets medlemslande spørgsmål om tilvejebringelse af samme strafferetlige beskyttelse for Europarådets flag som for De forenede Nationers. Denne beskyttelse foreslås nu tilvejebragt.

Til nr. 39, 42 og 48.

Ved disse tre ændringsforslag foreslås strafminimum i § 123 (strafafsoneres aftale om undvigelse i fællesskab), § 158, stk. 1 (falsk forklaring for retten) og § 210, stk. 1 (blodskam) nedsat til den angivne strafarts minimum, d. v. s. fængsel i 30 dage.

Ved lov nr. 225 af 7. juni 1952 om ændringer i og tilføjelser til borgerlig straffelov gennemførtes en udvidelse af strafferammerne i borgerlig straffelovs kapitler 12 og 13, idet mindstestrafpen kun i § 112 er sat højere end den laveste fængselsstraf, fængsel i 30 dage. Om begrundelsen herfor kan henvises til den i 1949 afgivne betænkning (p. 13) fra justitsministeriets udvalg til overvejelse af forslag til ændringer i borgerlig straffelovs kapitler 12 og 13.

Med dette udgangspunkt anmodede justitsministeriet straffelovskommissionen om en udtalelse med hensyn til spørgsmålet om på tilsvarende måde at ophæve straffelovens øvrige minimumsbestemmelser og erstatte dem med strafartens minimum.

Der var i straffelovskommissionen enighed om, at minimum i §§ 123, 158 og 210 burde ophæves, idet disse minima efter kommissionens opfattelse undertiden i praksis umuliggør en rimelig strafudmåling. Et flertal i kommissionen (6 medlemmer) gik endvidere ind for i det hele at ophæve straffelovens strafminima, medens et mindretal (3 medlemmer) fandt dette forslag for vidtgående.

Det foreliggende forslag bygger på det synspunkt, at der ikke uden forbindelse med revision af de enkelte straffelovsbestemmelser bør ske ophævelse

af strafminima, medmindre disse i praksis viser sig uhensigtsmæssige, og man har herefter kun fundet anledning til at foreslå ophævelse af strafminima i §§ 123, 158 og 210.

Til nr. 40.

Der foreslås en ny affattelse af § 132, således at denne overflødiggør reglerne i § 4, stk. 1-3, og — til dels — reglen i § 4, stk. 5, nr. 1, i konkurrence-loven, jfr. lovbekendtgørelse nr. 145 af 1. maj 1959. Disse bestemmelser placeres efter deres beskaffenhed mest naturligt i straffeloven.

Til nr. 41.

§ 135 fastsætter straf for den, som ved ugrundet påkaldelse af hjælp, misbrug af faresignal eller lignende forårsager udrykning af politi, brandvæsen og ambulance.

I overensstemmelse med et forslag i udvalgsbetænkningen af 1957 om skibsfartens og luftfartens redningstjeneste foreslås reglen udvidet til at omfatte udrykninger af sø- og luftredningstjenesten. Efter indstilling fra civilforsvarsstyrelsen og indenrigsministeriet foreslås endvidere civilforsvaret, der kan tilkaldes med henblik på forskellige redningsopgaver, inddraget under den omhandlede strafferetlige beskyttelse mod ugrundede tilkaldelser.

Til nr. 43.

Medens det almindelige strafmaksimum for falsk forklaring for retten efter § 158, stk. 1, er fængsel i 4 år, indeholder samme paragrafs 2. stk. hjemmel for anvendelse af fængsel indtil 8 år, når forklaringen er bekræftet med ed. Den sidstnævnte bestemmelse må anses for betydningsløs og foreslås derfor ophævet.

Til nr. 44.

Bestemmelsen i § 162, stk. 2, er overflødig og foreslås derfor ophævet.

Til nr. 45.

Det foreslås at ophæve § 191, der er overflødiggjort af straffebestemmelser i særlovgivningen, bl. a. i giftloven.

Til nr. 46 og 47.

§ 195, 2. og 3. pkt., og § 207 angår frakendelse af retten til at udøve en vis næringsvirksomhed på grund af forskellige strafbare forhold. Disse regler er ikke stemmende med de i øvrigt gældende regler om rettighedsfrakendelse som følge af strafbart forhold, jfr. navnlig §§ 78 og 79 som affattet ved lov nr. 286 af 18. juni 1951, og må anses for upåkrævede. I det omfang, der er behov for at kunne